

POWELL И RAYNER против УЈЕДИЊЕНОГ КРАЉЕВСТВА

Пресуда од 21. фебруара 1990. године

НЕЗВАНИЧНИ РЕЗИМЕ И ИСТОРИЈАТ ПРЕДМЕТА

A. Основне чињенице

Г. Richard John Powell, први подносилац представке, по националности је Британац и живи у Esheru (Surrey) који се налази неколико миља од аеродрома Heathrow. Његов дом, који је купио 1957. године, налази се од 1972. године испод узлетне линије која се користи око четири мјесеца годишње. Његов посјед, према Индексу буке (Noise and Number Index - NNI). сматра се као подручје са нижим степеном узнемирења од буке. На овом подручју живи око пола милиона других људи.

Сврха увођења NNI је да се њиме представи реакција заједнице на ниво буке коју стварају летјелице, и о томе би се водило рачуна приликом планирања, изградње и развоја регије. Контрола буке је врло значајна и није дозвољена изградња било којег објекта на земљишту чији NNI износи 60 и више.

Г. Michael Anthony Rayner, други подносилац представке, по националности је Британац који обрађује земљу у Colnbrooku, Berkshire. Његов дом, који се налази око 1,3 миље од аеродрома Heathrow, смјештен је директно у линији са сјеверном пистом. Прелијетања су честа и износе 60 на скали NNI. Само око 6.500 других људи из околине Heathrowa је изложено буци у једнакој или већој мјери него г. Rayner.

Законска одговорност авио-оператера у вези са штетом проузрокованом трећим лицима на земљи дефинисана је одјељком 76(1) Закона о цивилној авијацији из 1982. године, којим су дати изузеци од одговорности због неугодности створених буком приликом прелијетања на разумној висини и уз поштовање релевантних прописа ваздушне навигације, нарочито одредаба у погледу лимитирања буке.

На аеродрому Heathrow, који се од свог званичног отворања 1946. године константно развијао до једног од најпрометнијих аеродрома свијета, такође се примјењује одређен број мјера у циљу смањења буке. Оне се огледају у ограничењима ноћног кретања млазњака, прилазној процедури, контроли буке, измјени писта, таксама везаним за буку при слијетању, звучној изолацији и плану откупа земљишта и имовине који су изложени снажној буци, као и лимитирањем буке. Главни форум за лимитирање буке летјелица је Организација за међународну цивилну авијацију. Стандарди ове организације су у Уједињеном Краљевству примијењени кроз наредбе о ваздушној навигацији (за лимитирање буке).

B. Поступак пред Европском комисијом за људска права

Представку је, 31. децембра 1980. године, Комисији првобитно уложио Савез Heathrow група против буке (Federation of Heathrow Anti-Noise Groups), коју је Комисија одбацила. Међутим, ову представку су наставили г. Powell и г. Rayner скупа са још једним лицем чији је предмет касније ријешен. Они су се жалили на претјеран ниво буке коју је стварао аеродром Heathrow, позивајући се на члан 1 Протокола број 1 Конвенције и члан 6 став 1 и чланове 8 и 13 Конвенције.

Представке г. Powella и г. Raynera проглашене су, 17. октобра 1985. године, односно 16. јула 1986. године, прихватљивим у вези са чланом 13 Конвенције, али неприхватљивим у вези са осталим споменутим члановима. Комисија је у свом извјештају, који је усвојила 19. јануара 1989. године, изразила мишљење да постоји повреда члана 13 Конвенције у вези са жалбом г. Raynera према члану 8 Конвенције (12 гласова за према 4 против), али не и у вези са осталим жалбама (једногласно у вези са жалбама подносилаца представке према члану 1 Протокола број 1 и члану 6 став 1 Конвенције, а са 15 гласова за према 1 против у погледу жалбе г. Powella према члану 8 Конвенције).

Предмет је Комисија прослиједила Суду 16. марта 1989. године.

ИЗВОД ИЗ ПРЕСУДЕ

ПРАВО

I. ОКВИР ПРЕДМЕТА У ПОСТУПКУ ПРЕД СУДОМ

28. У својој представи Комисији, г. Powell и г. Rauner су навели кршење својих права на поштивање приватног живота и дома (члан 8 Конвенције), имовинских права (члан 1 Протокола број 1), права на приступ суду у грађанским стварима (члан 6 став 1 Конвенције) и права на ефикасан правни лијек за наводна кршења Конвенције у оквиру домаћег закона (члан 13 Конвенције).

Сходно својим одлукама од 17. октобра 1985. и 16. јула 1986. године, Комисија је све ове жалбе прогласила неприхватљивим због њихове очигледне неоснованости сем жалбе сходно члану 13 (в. став 25 горе). Ипак, сходно поднесцима подносилаца представки, “Суд има овласти да разматра наводне повреде чланова 8 и 6, независно од наводне повреде члана 13” (в. став 9 *in fine* у поднесцима подносилаца представки). Питање сходно члану 1 Протокола број 1 није истицано након стадијума прихватљивости.

29. Обим предмета пред Судом је ограничен одлуком Комисије о прихватљивости (в., као најскорији извор, пресуду у предмету Kamasiński од 19. децембра 1989. године, серија А, бр. 168, стр. 30, став 59). Суд је “искључен из преиспитивања меритума...жалби које су одбијене као очигледно неосноване, али је овлашћен да разматра оне жалбе које је Комисија прогласила прихватљивим” (в. пресуду у предмету Boyle и Rice од 27. априла 1988. године, серија А, бр. 131, стр. 24, став 54). Иако Суд суверено одлучује о карактеризацији којом се под право подводе чињенице предочене њему на разматрање, наводи о повредама чланова 6 и 8 представљали су одвојене жалбе, свака у оквиру датог права, а не, како су сугерисали подносиоци представки, пуке правне поднеске или аргументе који се односе на исте чињенице као и оне које упућују на наводну повреду члана 13. Исто тако не може да се закључи из “потпуног разматрања” које је Комисија посветила жалби г. Раунера према члану 8, да је та жалба у стварности била проглашена прихватљивом, али одбијена у меритуму.

Сходно томе, Суд се слаже са Комисијом и Владом да Суд у овом предмету нема надлежност да одлучује о жалбама у оквиру чланова 6 и 8, независно од њихове релевантности у смислу члана 13.

II. НАВОДНО КРШЕЊЕ ЧЛАНА 13

30. Подносиоци представки су тврдили да, у вези са њиховим жалбама везаним за члан 6 став 1 и члан 8 Конвенције, нису имали на располагању ниједан правни лијек, како се тражи чланом 13 који гласи:

“Свако чија су права и слобода, призната овом конвенцијом, нарушена има право на правни лијек пред националним властима, чак и онда када су повреду ових права и слобода учинила лица у вршењу своје службене дужности.”

А. Увод

31. Суд је члан 13 досљедно тумачио као одредбу која захтијева правни лијек у домаћем закону, само у вези са притужбама које могу да се сматрају “размотривим”¹ у контексту Конвенције (в., на примјер, раније наведену пресуду у предмету *Boyle и Rice*, серија А, бр. 131, стр. 23, став 52). У овом предмету, сваку од тврдњи о повреди које чине основу жалби подносилаца према члану 13 (“поткријепљене” тврдње) Комисија је прогласила неприхватљивом због “очигледне неоснованости” (члан 27 став 2 Конвенције – в. став 25 горе).

32. Већи дио Комисије је, међутим, направио разлику између значења “очигледно неоснованог” и недостатка “размотривости”. Тако “у заснованој судској пракси Комисије имплицитно стоји да се термин ‘очигледно неоснован’ протеже даље него што би дословно значење ријечи “очигледан” сугерисало приликом првог читања” (в. став 59 извјештаја). Стога би неке озбиљне тврдње могле, *prima facie*, да покрену питање, али би, након “потпуног разматрања” у стадијуму прихватљивости, безусловно биле одбијене као очигледно неосноване без обзира на њихов карактер размотривости. Подносиоци представке су се сложили са оваквим приступом.

С друге стране, Влади и мањем дијелу у Комисији било је неконзистентно да Комисија закључи да је поткријепљена тврдња о повреди била истовремено и “очигледно неоснована” у смислу члана 27 став 2 и “размотрива” у смислу члана 13.

33. Као што је Суд изнио у пресуди *Boyle и Rice*, “обичним значењем ријечи је тешко појмити како једна тврдња која је ‘очигледно неоснована’ може истовремено да буде “размотрива” и обрнуто (лоц. цит., стр. 24, став 54). Даље, члан 13 и члан 27 став 2 се, у својим одговарајућим сферама, тичу расположивости правних средстава за провођење истих права и слобода Конвенције. Кохерентност овог двоструког система провођења изложена је ризику да буде нарушена, ако се члан 13 тумачи као одредба која тражи да домаћи закон омогући “ефикасан правни лијек” за притужбе које су, сходно члану 27 став 2, у тој мјери мањкаве да не захтијевају испитивање о меритуму на међународном нивоу. Било какве границе да је Комисија у својој правној пракси одредила за проглашавање тврдњи “очигледно

¹ У енглеском језику “arguable” – споран, дискутабилан. Међутим, овај термин има посебно значење према Конвенцији и подразумеива тврдње које имају извјестан степен основаности у мјери која је довољна да се таква тврдња разматра у оквиру одређеног члана Конвенције, а посебно члана 13. Стога је употребљен термин «размотрив» у смислу значења Конвенције, и са истим значењем се употребљава у даљњем тексту.

неоснованим” сходно члану 27 став 2, у принципу, она треба да постави исте границе и у погледу значања “размотрив” унутар члана 13.

Ово, међутим, не значи да је у овом предмету Суд присиљен да сматра да је члан 13 непримјенљив само због одлука Комисије од 17. октобра 1985. и 16. јула 1986. године, којима су поткријепљене тврдње подносилаца представки сходно члану 6 став 1 и сходно члану 8 проглашене очигледно неоснованим. Иако ове одлуке, као такве, не могу да се ревидирају, Суд је компетентан да преузме разматрање свих питања о чињеницама и праву која се покрећу у смислу члана 13 која су му прослијеђена, укључујући “размотривост” или не сваке од самосталних тврдњи (в. претходно цитирану пресуду у предмету *Boyle и Rice* стр. 24, став 54). У циљу одлучивања о посљедњем питању, детаљне чињенице и природа правних питања морају да се размотре, посебно у свјетлу одлука Комисије о прихватљивости и њихових образложења. С тим у вези, како показују предмет *Boyle и Rice* и предмет *Plattform “Ärzte für das Leben”*, тврдња се обавезно не сматра размотривом јер је Комисија, прије него што ју је одбила као неприхватљиву, таквој тврдњи и релевантним чињеницама посветила пажљиво разматрање (в., лоц. цит., стр. 27-29, ставови 68 до 76, и стр. 30-31, ставови 79 до 83; и пресуду од 21. јуна 1988. године, у предмету *Plattform “Ärzte für das Leben”*, серија А, бр. 139, стр. 11-13, ставови 28 до 39).

В. Тврдња према члану 6 став 1

34. Подносиоци представке су тврдили унутар члана 6 став 1 да им је приступ судовима ради утврђивања њихових “грађанских права и обавеза” био неоправдано ускраћен према поглављу 76(1) Закона о цивилној авијацији из 1982. године, којим је постављена законска забрана покретања поступка због сметњи насталих као посљедица буке летјелица (в. став 15 горе). Члан 6 став 1, у дијелу у којем је релевантан, гласи:

“Приликом утврђивања грађанских права и обавеза..., свако има право на правичну и јавну расправу...пред независним и непристрасним, законом установљеним судом...”

35. У својим одлукама о прихватљивости од 17. децембра 1985. и 16. јула 1986. године, Комисија је одбацила тврдње према члану 6 став 1 као очигледно неосноване са образложењем да подносиоци представки нису, према енглеском закону имали никаквих “грађанских права” на обештећење за неразумне сметње буком коју узрокују летјелице, сем уколико буку чине летјелице које лете противно прописима о авио-саобраћају. У свом извјештају, Комисија је даље образложила да не може да се покрене одвојено питање о ефикасном правном лијеку сходно члану 13 јер су његови захтјеви блажи и апсорбовани оним из члана 6 став 1; као и то да, пошто су подносиоци представки оспоравали сагласност поглавља 76(1) са Конвенцијом, чланом 13 није гарантовано правно средство којим би се мијењало законодавство државе уговорнице. Стога, Комисија ја закључила да у овом предмету није било повреде члана 13.

Подносиоци представке су приговорили да су одлуке Комисије о прихватљивости биле засноване на неразумијевању енглеског права. Они су остали код тврдње да су имали право на законски поступак подизањем тужбе због сметњи узрокованих прекомјерним нивоом буке, али им је правно средство за остваривање тог права било ускраћено на основу поглавља 76(1). Право на покретање поступка против ваздушног оператера појединца због обављања летова у супротности са правилима или на неумјереној висини, а које је остављено недирнуто поглављем 76(1), било је, сходно поднесцима подносилаца представки, теоретско и илузорно. Они су тврдили да је законска забрана створена поглављем 76(1) нарушила принципе које је Суд изнио у предмету *Ashingdane* (в. пресуду од 28. маја 1985. године, серија А, бр. 93, стр. 24 и 25, став. 57), тиме што она није имала легитиман циљ, она је подносиоцима представке наметнула несразмјеран терет и, као резултат, уништила саму суштину њиховог горе поменутог права.

Влада је изнијела аргументе сличне као и Комисија. Даље, а и као другу могућност, она је тврдила да поглавље 76(1) није нашкодило самој суштини “права на суд” подносилаца представки према члану 6 став 1 нити је њиме нарушено правило пропорционалности.

36. Жалба подносилаца представки према члану 6 став 1 је у суштини усмјерена против ограничења одговорности одређених поглављем 76(1) Акта о цивилној авијацији из 1982. године. Постављена на овај начин, њихова притужба не уводи у игру члан 6 или члан 13. Како је Комисија истакла у својим одлукама о прихватљивости, сврха поглавља 76(1) је да се у одређеним околностима искључи одговорност у погледу сметњи које стварају летјелице, са резултатом да подносиоци представки не могу да тврде да у оваквим околностима према енглеском закону имају суштинско право на обештећење због изложености буци коју праве летјелице. У овој мјери не постоји “грађанско право” признато домаћим законом да би се примијенио члан 6 став 1 (в. пресуду од 8. јула 1986. године, у предмету *Lithgow* и остали, серија А, бр. 102 стр. 70, став 192). У сваком случају, члан 13 не иде тако далеко до гарантује правни лијек којим би се омогућило оспоравање закона државе уговорнице као таквих пред домаћим органима (*ibid.*, стр. 74, став 206).

Што се тиче осталог, из додатних тврдњи подносилаца представки да је ограничено право тужбе која је дозвољена поглављем 76(1) илузорно, по мишљењу Суда, не може да се извуче ниједна размотрива тврдња о повреди члана 6 став 1. Приступ домаћим судовима је на располагању било којем лицу које сматра да има повод за тужбу због сметњи унутар енглеског закона. Ако се покрене питање примјене поглавља 76(1), о томе ће да одлучују домаћи судови.

Стога, у овом предмету није било повреде члана 13 у вези са тврдњама подносилаца представки према члану 6 став 1.

С. Жалба према члану 8

37. Подносиоци су, такође, тврдили да је, последицом прекомјерне буке која је створена ваздушним саобраћајем аеродрома Хеатхроу, сваки од њих жртва неоправданог мијешања Уједињеног Краљевства у права која су им гарантована чланом 8, а који гласи:

“1. Свако има право на поштивање свог приватног...живота, дома...

2. Јавна власт се не мијеша у вршење овог права, осим ако је такво мијешање предвиђено законом и ако је то неопходна мјера у демократском друштву у интересу...економске добробити земље...”

Подносиоци представки су оспорили прихватљивост нивоа буке који је дозвољен одредбама о ваздушном саобраћају, као и ефикасност Владиних мјера да се смањи изложеност буци. Сходно њиховим поднесцима, на основу поглавља 76(1) Закона о цивилнј авијацији из 1982. године, они су били присиљени да, без правне заштите, трпе да их неразумно узнемиравају летјелице које лете у складу са одредбама закона. Иако је утврђено да је г. Powell био мање угрожен него г. Rayner, оба подносиоца представки су тврдила да су, у сврху члана 13, имали “размотриву” тврдњу о повреди члана 8.

38. Комисија је у својој одлуци о прихватљивости, која се односи на г. Powella, оставила отвореним питање да ли је ниво буке коју је он претрпио (в. став 8 горе) чинио мијешање у његово право на поштивање приватног живота и дома, у складу са значењем става 1 члана 8, пошто је, како је образложила у свом извјештају (в. став 56 горе), нашла “широко оправдање” у ставу 2 за свако настало ограничење овог права. Сходно мишљењу Комисије, чињенице у његовом предмету нису покренуле размотриву тврдњу кршења члана 8 нити, сходно томе, било какво право на правни лијек према члану 13.

С друге стране, Комисија је утврдила да су чињенице у предмету г. Raynera знатно другачије. Сходно ријечима свог заступника, у својој одлуци о прихватљивости, Комисија је нашла “јасно мијешање” које је “укључивало Владине позитивне обавезе према члану 8”, иако је мијешање било оправдано у демократском друштву у интересу економске добробити земље. Комисија је, у свом извјештају, истакла да су дом и фарма подносиоца представке били веома близу и у линији са једном од најфреквентнијих писта аеродрома Heathrow, да је даљња изградња у овом подручју, које је било класификовано као зона високих звучних сметњи, била забрањена и да је подносилац представке на том мјесту имао свој дом прије главне експанзије аеродрома Heathrow (в. ставове 9 и 11 горе). “Пажљиво разматрање” које је морало да буде посвећено тврдњи г. Raynera сходно члану 8 у стадијуму прихватљивости његове жалбе, као и релевантним чињеницама, увјерило је Комисију да је то била размотрива тврдња у смислу члана 13. Држећи да ниједно од расположивих правних лијекова (о томе види ставове 13, 16 и 24 горе) није могло да пружи адекватну заштиту сходно жалби подносиоца представке, Комисија је закључила да је овдје постојала повреда члана 13.

39. Влада је изнијела, на првом мјесту, да предметне чињенице нису очитовале директно “мијешање јавних органа власти” у право подносиоца представке сходно члану 8. Аеродром Heathrow и летјелице које га користе никада нису биле у власништву или под управом Владе, нити их је икада контролисала Влада нити било која Влада агенција. То је била, Влада је тврдила, не негативна него позитивна обавеза државе сходно члану 8 о којем је, у ствари, била ријеч. Овдје није било ваљаног основа да се утврди било какав пропуст Владе у циљу да се обезбиједе права било којег од подносилаца представки у погледу права на поштивање његовог приватног живота или његовог дома.

Алтернативно, Влада је мишљења да је свако мијешање у право било којег од подносилаца представки гарантовано ставом 1 члана 8 било, из разлога који су изнесени у одлукама Комисије о прихватљивости представки, јасно оправдано сходно ставу 2.

Влада је, стога, закључила да ни г. Powell ни г. Rayner нису изнијели размотриву тврдњу о повреди члана 8.

40. У сваком од предмета, премда у веома различитој мјери, квалитет приватног живота подносиоца представке и обим уживања удобности његовог дома били су под штетним утицајем буке летјелица које су користиле аеродром Heathrow (в. ставове 8 до 10 горе) Члан 8 је, стога, материјална одредба у односу и на г. Powella и на г. Raynera.

41. Без обзира да ли се овај предмет анализира у оквиру позитивне обавезе државе да предузме разумне и одговарајуће мјере у циљу да обезбиједи права подносилаца представки према ставу 1 члана 8, или у оквиру “мијешања јавних органа власти” које треба да оправдају у складу са ставом 2, примјенљиви принципи су умногоме слични. У оба контекста мора да се узме у обзир правичан омјер који мора да се постигне између конкурентних интереса појединца и заједнице као цјелине. У оба контекста држава ужива одређен степен слободне процјене приликом одређивања корака који се предузимају у циљу обезбјеђивања поштивања Конвенције (в., на примјер, пресуду у предмету Rees од 17. октобра 1986. године, серија А бр. 106, стр. 15, став 37, у вези са ставом 1, и пресуду у предмету Leander од 26. марта 1987. године, серија А бр. 116, стр. 25, став 59, у вези са ставом 2). Даље, чак и у вези са позитивним обавезама које проистичу из првог става члана 8, “у постизању (захтијеваног) омјера, циљеви споменути у другом ставу могу да буду од одређене важности” (в. раније споменути пресуду Rees, лоц. цит.).

42. Како је Комисија истакла у својим одлукама о прихватљивости, постојање великих међународних аеродрома, чак и у густо насељеним подручјима, и растућа употреба летјелица на млазни погон су, без даљњег, постали неопходни у интересима економске добробити земље. Сходно неоспореној статистици коју је предпочила Влада, аеродром Heathrow, који је један од најпрометнијих аеродрома у

свијету, заузима мјесто од централног значаја у смислу међународне трговине и веза у економији Уједињеног Краљевства (в. став 12 горе). Подносиоци представки су и сами прихватили да је функционисање једног од главних међународних аеродрома имало легитиман циљ, те да негативни утицај на окружење не може да буде потпуно елиминисан.

43. Компетентни одговорни органи увели су одређен број мјера ради контроле, смањивања и накнаде за буку коју проузрокују летјелице у и око аеродрома Heathrow, укључујући и лимитирање буке, ограничења кретања ноћних млазњака, контролу буке, увођење линија које на околину буком мање штетно дјелују, промјена писта, таксе за бучно слијетање, укидање дозволе за повезивање аеродрома Gatwick и Heathrow хеликоптерима, пројекат звучне изолације, и пројекат према којем аеродром треба да откупи имовину која је под директним утицајем ове буке (в. ставове 14 и од 17 до 24 горе). Ове мјере, које су прогресивно усвојене након усаглашавања различитих интереса и људи којих се ово тиче, имају, с дужном пажњом, у виду утврђене међународне стандарде, развој авионске технологије, и различите нивое сметњи коју трпе они који живе око аеродрома Heathrow.

44. С друге стране, поглавље 76(1) Закона о цивилној авијацији из 1982. године ограничава могућности оштећеном лицу да користи правне лијекове (в. став 15 горе). Међутим, треба да се истакне да искључивање одговорности у погледу ових сметњи није апсолутно: оно се односи само на летјелице које лете на разумној висини и у складу са релевантним прописима, укључујући наредбе ваздушне навигације (за лимитирање буке) из 1987. године (в. став 16 горе).

Како је претеча поглавља 76(1) прописана 1949. године, владе Уједињеног Краљевства су, једна за другом, поступале у складу са мишљењем да се проблеми узроковани буком летјелица уопште боље рјешавају предузимањем и извршавањем специфичних законских мјера у циљу минимизирања сметњи буком, да би се тако искључило да се проблем рјешава пред судом, јер, према општим критеријумима разумности, сваки поступак због сметњи, може да се покрене сходно прецедентном праву. Сигурно је да није на Комисији нити на Суду да процјени домаћих органа претпостави било коју процјену онога што би могло да буде најбоља политика у овој тешкој друштвеној и техничкој сфери. Ово је подручје у којем се државама уговорницама даје широк степен слободне процјене. Није неважно ни то да су одредбе одјелка 76(1) упоредиве са онима из Римске конвенције из 1952. године о штетама на земљи које узрокују стране летјелице трећим лицима на земљи (в. став 52 горе).

45. У смислу претходно наведеног, не постоји озбиљан основ за мишљење да било политички приступ овом проблему или садржај одређених регулативних мјера, које су усвојиле власти Уједињеног Краљевства, даје основ за повреду члана 8, било са позитивне или са негативне стране. Приликом стварања суда о правилном оквиру мјера за ублажавање буке за летјелице које слијећу и узлијећу са аеродрома Heathrow, за владу Уједињеног Краљевства не може аргументовано да

се каже да је прекорачила степен слободне процјене који јој је дат нити да је пореметила правилну равнотежу која треба да буде постигнута према члану 8. Овај закључак важи за г. Раупега исто као и за г. Powella, иако је г. Раупег претрпио сметњу у много већем омјеру и иако је његову жалбу пажљиво размотрила Комисија у стадијуму одлучивања о њеној прихватљивости.

46. На крају, у погледу буке проузроковане летјелицама на разумној висини и у складу са одредбама о ваздушном саобраћају, није утврђена размотрива тврдња о повреди члана 8 нити, сходно томе, право на правни лијек према члану 13 у односу на било којег подносиоца представке.

Уколико подносиоци представке такође желе да се жале на буку проузроковану летјелицама које не задовољавају неки од ових услова, нема забране за покретање поступка у погледу ових сметњи. У овом смислу, мора да се сматра да они имају на располагању ефикасан правни лијек.

Као закључак, није било повреде члана 13 у вези са тврдњама подносилаца представки према члану 8.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Одлучује* да није у његовој надлежности да разматра жалбе подносилаца према члану 6 став 1 и члану 8.
2. *Одлучује* да није било повреде члана 13 у односу на било којег од подносилаца представке.

Сачињено на енглеском и француском језику и објављено на јавној расправи у Згради људских права, Strasbourg, 21. фебруара 1990. године.

Rolv RYSSDAL
предсједник

Marc-André EISSEN
регистар

КЉУЧНЕ РИЈЕЧИ:

Ефикасан правни лијек /
Пристап суду /
Приватни живот /
Поштивање дома /